

I Een pijpje appeltabak

‘Weet jij waar mijn tabak is?’ vroeg ik aan Serafine terwijl ik demonstratief mijn lege buidel omhooghield.

Ze keek even op, schudde haar hoofd en ging meteen weer verder met haar wapenrusting, waar een riempje aan ontbrak. ‘Ik denk dat die nog in mijn zadeltas zit.’

‘En waar is die?’ vroeg ik terwijl ik mijn blik zoekend door onze tent liet gaan. Voor een tent was het een waar paleis; zo hoog dat zelfs ik er rechtop in kon staan, met vier van elkaar gescheiden ruimtes. Wat het er niet overzichtelijker op maakte.

‘Kijk even in de voorruimte,’ zei ze zonder van haar werk op te kijken. Ze was ooit arsenaalmeester van het tweede legioen geweest en was handig in het oplappen van wapenrustingen. Daarbij had ze de neiging alles om zich heen te vergeten.

Ik had al in huizen gewoond die kleiner waren dan deze tent, en heel wat slechter ingericht. In de ruimte voor ons slaapgedeelte stond een grote tafel met acht stoelen eromheen. Ernaast stond een klein kastje met een karaf wijn erop en een paar zware kristallen glazen. Lantaarns verspreidden een behaaglijk licht en op de grond lagen tapijten die zo dik waren dat ik erin weg dreigde te zakken.

Ik zou met minder genoeg hebben genomen, maar Serafine stond erop. Volgens haar zou het indruk maken op de barbaren.

Dat betwijfelde ik. Een cirkel van totems markeerde de grens van de ons toegewezen legerplaats, en alle dierschedels waren naar binnen gekeerd, alsof de beschermgeesten het barbarenleger moesten beschermen tegen ons bescheiden groepje. Wat de Kor ook over ons meenden te weten, erg positief was het duidelijk niet. Daar zou ook een luisterrijke tent niets aan kunnen veranderen.

En afgezien daarvan: er was gewoon van alles te veel. Ik was altijd gewend geweest met niet meer te reizen dan wat er in een zadeltas paste. Nu had ik in mijn eentje bijna twee lastpaarden

nodig om alle spullen te vervoeren die kennelijk als gepast en onmisbaar werden beschouwd voor een lansgeneraal van het legendarische keizerrijk Askir.

En zo stond de kleine voorruimte vol met zadeltassen, kisten en plunjezakken, maar de tas die ik zocht was onvindbaar.

‘Hier is hij niet.’

‘Zie je je nieuwe laarzen?’

Ik keek om me heen. Daar stonden ze, naast een kist. Ik had ze nog nooit gedragen en zo heel erg nieuw waren ze inmiddels niet meer. Ik begreep niet waarom Serafine het nodig had gevonden ze mee te nemen. Ze wist toch dat ik een voorkeur had voor mijn oude laarzen? Die kon je inmiddels weliswaar niet meer helemaal glanzend poetsen, en ondanks de nieuwe hakken die Armin er in Gasalabad op had laten zetten waren ze inmiddels alweer wat scheefgelopen, maar ze knelden niet en we hadden samen al een heleboel meegemaakt. Een man is gehecht aan een paar goede laarzen.

‘Ja.’

‘Daarachter.’

Zowaar.

Van de baal appeltabak die Serafine me had gegeven bleek niet veel meer over te zijn; het zou net volstaan voor drie buideltjes. Nog een reden om te hopen dat Elsines plan snel uitgevoerd zou kunnen worden. Ik vulde mijn buideltje, wikkelde de baal zorgvuldig weer dicht en zette de zadeltas weer achter de laarzen. Nu wist ik tenminste waar ik hem kon vinden.

Ik hoorde gekrabbel aan het stuk tentlinnen dat als ingang fungeerde. Ik sloeg het linnen opzij en liep naar buiten, waar ik Ragnar aantrof, op zijn bijl Ragnarskrag geleund. Hij maakte geen bijzonder opgewekte indruk.

‘Heb je even?’ vroeg hij.

Ik knikte en stak mijn pijp en tabaksbuideltje in de lucht. ‘Ik wilde net op zoek naar een rustig plekje om te roken.’

‘Dan kun je maar beter in je tent blijven,’ zei hij met een gebaar naar de bedrijvigheid om ons heen. We waren hier nog geen klok geleden aangekomen en het kamp was nog altijd in opbouw. Ma’tars krijgers gebruikten geen tenten; ze waren heel handig in het opzetten van lage hutjes gemaakt van met gelooid leer bespannen houten latten. Die waren beter bestand tegen de constante

wind van de steppe dan onze keizerlijke tenten, maar het kostte ook meer tijd om ze op te bouwen.

De legerplaats die ons te midden van de andere kampen van de Kor was toegewezen, was groter dan we nodig hadden en zo hadden de krijgers van de stam voldoende ruimte om hun lage hutjes in een losse cirkel rondom de beide keizerlijke generaalstenten op te bouwen, terwijl er voor onze tenten nog genoeg plaats was voor drie vuurplekken.

Het duurde nog zeker twee kaarslengtes tot het avondeten, maar een paar krijgers waren onder het strenge toezicht van Mahea al druk bezig met de voorbereidingen. Ze gooiden gedroogde groenten, specerijen en het taaie vlees van een paar steppehazen in een ketel en lieten die boven een mestvuur pruttelen.

Een windvlaag waaide de walm in onze richting en onze ogen begonnen te tranen. We brachten onszelf snel in veiligheid.

‘Ik snap niet dat ze daar zelf geen last van hebben,’ mopperde Ragnar toen we uiteindelijk een rustig plekje in de buurt van onze paarden hadden gevonden. ‘Ze moeten zich toch zelf bijna als gerookt vlees voelen?’

‘Ik neem aan dat ze het gewend zijn,’ zei ik schouderophalend en ik begon mijn pijp te stoppen.

‘Goden!’ verzuchtte Ragnar en hij ging aan de voet van zo’n kromgegroeide boom zitten die je hier overal zag. Hij legde zijn bijl weg en ik zette Zielentrekker tegen de boom en ging bij Ragnar zitten. ‘Ik had geen idee dat paardenstront zo kan stinken.’

‘Dat komt misschien doordat het geen paardenstront is,’ zei ik en ik wees met de steel van mijn pijp naar een krijger die een paar stappen verderop een geit zat te melken.

‘Dat verklaart dan ook meteen waarom het eten de laatste dagen steeds meer naar geitenstront begint te smaken.’ Hij trok een uitgedroogde spriet woestijngras uit en begon ermee te spelen terwijl hij naar een van de barbarenkampen keek die ons van alle kanten omringden.

Daar stond een jonge sera een steppehaas te villen terwijl ze lachend met een krijger van haar stam stond te flirten. Toen de man ons opmerkte, maakte hij een gebaar in onze richting dat je niet hoefde te kennen om te begrijpen dat het niet bijster vriendelijk bedoeld was en hij ging er stampvoetend vandoor. De sera keek in onze richting en aangezien Ragnar nu eenmaal Ragnar was,

schonk hij haar een glimlach. De sera ramde haar mes in de haas en liep minachtend en met opgeheven hoofd weg terwijl ze de half gevilde haas aan de tak liet bungelen.

‘Au,’ zei Ragnar en hij vertrok zijn gezicht toen hij besepte op welke plek de sera haar mes in het arme dier had gestoken. ‘Ik geloof niet dat ze ons erg mogen.’

‘Daar mag je Hergrimms bloedruiters voor bedanken,’ zei ik en met mijn duim riep ik een vlammetje op, om vervolgens aan mijn pijp te lurken tot die opgloeide. ‘Wat kun je anders verwachten als je weet dat die al eeuwenlang elk excuus gebruiken om hun kampen te overvallen, hun vrouwen te schenden en hun mannen te doden? Het is een wonder dat ze zich niet massaal op ons stortten.’

‘Dat heb ik persoonlijk liever dan deze minachting,’ gromde Ragnar verbitterd. ‘Maar het moet toch mogelijk zijn om hun uit te leggen dat wij daar niets mee te maken hebben? Het begint langzaam aan me te vreten dat iedereen me aankijkt alsof ik nog minder waard ben dan het vuil onder mijn vingernagels.’

‘De bloedruiters reden onder de vlag van Askir, en de Kor kunnen zich nog maar al te goed herinneren hoe het derde legioen hier heeft huisgehouden.’ Ik zuchtte en wees naar het kamp aan de overkant. ‘Wat wil je eraan doen, Ragnar? Naar hen toe gaan en zeggen dat we de waarheid niet kenden? Ze weten dat het onze legioenen waren die de muren van de grensvestingen bezet hielden, ze weten dat wij soldaten hebben gestuurd om hun kampen te verwoesten. Denk je dat het dan volstaat om te zeggen dat het ons spijt dat de Oostmark hen met opzet zo heeft uitgedaagd? Dat het de bedoeling was dat zij telkens weer in opstand kwamen tegen het onrecht dat hun werd aangedaan? Dat het de bedoeling was dat zij de grensvestingen zouden bestormen, zodat Hergrimm meer goud voor de Oostmark kon eisen?’

‘Ja.’ Ragnar knikte grimmig. ‘Ik kan me voorstellen hoe dat zou worden opgenomen.’ Hij keek naar Ma’tar, die bij het kampvuur met Mahea in gesprek was.

‘Zelfs onze barbaren houden ons op afstand. Als je probeert een vriendelijk gesprekje aan te knopen of hun nota bene een biertje aanbiedt uit onze kostbare voorraden, dan kijken ze je aan alsof je net hun zuster hebt geschaakt en draaien zich abrupt om en lopen weg.’

‘Het zijn niet onze barbaren, Ragnar. De oude La’mir heeft

hun aangeraden mij officieel als aanvoerder van de stam te erkennen, opdat zijn stam een vrijgeleide naar de Oostmark krijgt.' Ik maakte een hulpeloos gebaar. 'In feite zijn we hier beland omdat ik als "stamleider" het recht heb om aan de wedstrijd om de tarn deel te nemen.'

'Goed idee,' gromde hij. 'Lijf en leden op het spel zetten om een paar stukjes jade te pakken te krijgen en uiteindelijk de tarn aan Delgere af te geven. Wat schiet jij daarmee op?'

'Elsine heeft beloofd Delgere tot koningin van de Kor te maken en haar te adviseren. Wat ik daarmee opschiet?' Ik haalde mijn schouders op. 'Delgere heeft beloofd dat de Kor onder haar leiding de Oostmark en het keizerrijk niet zullen aanvallen. Dat volstaat voor mij.'

Ragnar liet de grashalm op de grond vallen. 'Denk je echt dat het Maestra Elsine zal lukken om de Kor te overtuigen haar te volgen?'

'Hm. Zelf lijkt ze daar in elk geval van overtuigd. Delgere zegt dat de geesten van hun sjamanen al sinds jaar en dag adviseren om de bescherming van de draak te zoeken. Ze hebben zich daar altijd tegen verzet omdat ze ervan uitgingen dat de draak voor Askir staat. Nu La'mir een andere duiding heeft gevonden, hoopt ze dat hij ook de andere sjamanen van de Kor kan overtuigen. Als wij dan ook nog de tarn voor Delgere weten te winnen, dan hebben we de profetie van de geesten, de tradities van de Kor en de legende aan onze zijde.'

'En zouden de Kor geen verbond aangaan met krijgsvorst Arkin.'

'Dat is het plan.'

Ragnar knikte in de richting van het andere kamp. 'Ze zullen ons er niet minder om haten.'

'Tja,' verzuchtte ik. 'Maar als de Kor zich buiten de oorlog houden, dan winnen wij tijd om het conflict hier vreedzaam op te lossen.'

'Als jij maarschalk Hergrimm aan Delgere uitlevert.'

'Ik lever hem niet uit,' zei ik bedaard. 'Elsine zegt dat ze hem zelf wil gaan halen. Hergrimm is een verrader, hij verdient niet anders.'

Ragnar keek me sceptisch aan. 'Als jij het zegt. Hoe zit het met maestra Elsine? Vertrouw jij haar?'

Ik knikte.

‘Waarom?’ vroeg Ragnar. ‘Ze heeft klip-en-klaar gemaakt dat ze zich niet meer verbonden voelt met het keizerrijk.’

Daar had hij natuurlijk gelijk in, maar hij wist niet wat ze voor mij had gedaan...

In de kleine vijver in de tempeltuin zwom een karper, een wilg hing met zijn treurige takken in het water, ernaast stond een bankje. De hoge muren van de tempeltuin hielden het lawaai van de grote stad tegen en de vijver, de wilg, het bankje en de karper bevonden zich allemaal in het achterste hoekje van de tempeltuin, zodat ik er maar zelden werd gestoord. Ik wilde niet gestoord worden. Ik wilde er niet voortdurend aan worden herinnerd dat het een wonder was dat ik leefde, dat ik op die koude baar weer was ontwaakt, al had ik vrijwel geen besef meer van wie ik was.

Vreemde gezichten die tegen me glimlachten, eerbiedige blikken van novicen en priesters, gefluister achter mijn rug, de steelse blikken als mensen dachten dat ik hen niet zag; het was me allemaal te veel. Ik had mijn ogen nog maar amper geopend of ik hoorde dat ik de engel van Soltar was, door die god gestuurd om de mensen hoop te geven in de godenoorlog, om uiteindelijk toch door zijn eigen zwaard te sterven.

Het zwaard dat ik in mijn handen hield. Het was een heel bijzonder zwaard, het zwaard waarmee de god Soltar in de laatste godenoorlog de donkere god Omagor had gedood. Zwaardluitenant Stofisk, een magere man met een paardengezicht die voortdurend over zijn eigen voeten en woorden struikelde, had me verteld dat het qua vorm en uitvoering overeenkwam met een keizerlijk zwaard. Het beschikte over een aan beide zijden geslepen, bijna vier voet lange kling, een stabiele pareerstang, een platte gevestknop, waar het wapen op ontbrak, een met fijn draad en daaroverheen met leer omwikkeld handvat dat net lang genoeg was zodat ik het met mijn grote kolenscheppen zowel een- als tweehandig kon voeren.

De kling zelf was van lichtgrijs staal en zo scherp dat je je ermee had kunnen scheren. Aan een kant liepen er runen langs de kling. Hoe langer ik ze bekeek, hoe moeilijker ze te zien waren. Ze leken te bewegen, als vanzelf op te lichten, op te zwellen en te krimpen in het ritme van mijn hartslag.

Ik had vrijwel geen herinneringen aan wat er was geweest

voordat ik in die tempel op een baar was ontwaakt, slechts brokstukken en mistige flarden van gebeurtenissen die kennelijk ooit zo belangrijk voor me waren geweest dat ik ze zelfs nu nog niet helemaal kwijt was.

Gezichten, veel gezichten, de meeste lachend, mijn kant op kijkend, met een fonkeling in de ogen alsof ze een goeie grap vertelden. Herinneringen aan reizen, aan dichte wouden, met sneeuw bedekte dalen, gestolen kussen, aan gepassioneerde nachten. Ik leek me mensen bij voorkeur lachend te herinneren. En toch waren er ook andere herinneringen, duistere, zoals die ene waar ik altijd weer de rillingen van kreeg als ik erbij stilstond in een poging de zin ervan te doorgronden. Een besneeuwde pas en bloed dat in mijn gezicht druppelde terwijl ik ontwaakte onder een berg lijken, bang onder hen te worden geplet voordat ik mezelf zou weten te bevrijden.

De herinnering hoe ik de laatste van mijn kameraden van me af had geduwd waarna de pas zich voor me uitstreckte, een pas gevuld met lijken, allemaal bedekt met een glinsterend laagje ijs. Ze maakten een merkwaardig vreedzame indruk, alsof ze na hun gewelddadige einde toch de vrede hadden gevonden die mij onthouden was. Het waren er zoveel dat ik ze onmogelijk kon tellen, ze lagen opgestapeld tot heuvels en bergen, het ijs onder het dunne laagje sneeuw was rood bevroren. Ik kon me herinneren dat ik huilde, dat ik zwoer dat ik zoiets nooit meer wilde zien, dat ik verlangde naar de vrede van de dood en ten slotte dit zwaard uit een van de lijken had getrokken... en verder niets meer.

Geen wonder dat ik me liever overgaf aan andere herinneringen, zoals die aan de kleine beek waar ik, dicht bij het klepperende molenrad, onder een andere wilg met een vlasblonde sera lag en haar lachende gezicht bedekte met lichte kussen, wat haar aan het lachen maakte, waarna ze me eerst beledigd wegduwde om me vervolgens in haar te trekken.

Een mooie herinnering, bedacht ik die dag in de tempeltuinen, eentje die een glimlach op mijn gezicht toverde, hoewel ik niet begreep waarom ik er ook van moest huilen.

En dan de herinnering aan een meisje in de kleding van een varkenshoedster, een jaar of tien, twaalf oud, dat met ongelovige ogen naar een droog stuk brood en een stuk harde kaas staarde die ik haar voorhield en me toen om mijn nek viel en met stralen-

de ogen iets zei. Hetzelfde meisje dat zich huilend in mijn armen stortte toen ik een varken wilde slachten. Een oude vrouw met de ogen van dat meisje, die ik binnen de muren van een versterkte burcht onder een appelboom zag zitten.

En die aan een ander kind met net zulke alerte ogen, dat lachend in een tuin rondliep en een houten mus in haar hand door die tuin liet vliegen.

Maar bij geen van die flarden van mijn leven kon ik me herinneren wie die mensen waren die zo belangrijk voor me waren geweest dat ik de herinnering aan hen tot over mijn dood heen had bewaard.

In bijna al die herinneringen, op die eerste met de varkenshoedster en haar stralende ogen na, had ik dit zwaard gedragen. Het lag naast de wilg in het gras toen de vlasblonde sera zich aan me gaf, ik hield hem in mijn hand toen ik in die pas stond te huilen en hij lag tussen mij en de witblonde sera met de violette ogen toen ik het bed met haar deelde.

De meeste zwaarden waren niet zo scherp als dit exemplaar en ze praatten ook niet met je als je ze aanraakte, een ver gefluister waarvan ik vreesde dat ik het zou moeten begrijpen, maar dat deed ik niet. In elk geval zat er in die fluistering ook een herinnering aan een paleis met rozenperken, een glinsterende blauwe hemel, een bron en weer een ander kind, eentje met donkere ogen en haar zo zwart als ebbenhout, dat met hoog opgeheven kin voor me stond en van mij wenste te weten wie ik was en hoe ik het in mijn hoofd haalde ongeoorloofd in hun tuin te verwijlen. Een andere herinnering dook op. Het meisje, inmiddels gerijpt tot een vrouw, in zware wapenrusting, die me lachend een zilveren fles aanreikte. Dezelfde sera die in een andere vage herinnering in mijn armen stierf terwijl de laatste gloed van een mager vuur weerspiegelde in het ijs dat haar wapenrusting en haar geliefde ogen bedekte met een laagje rijp.

Maar het was dit zwaard dat me het vertrouwdst voorkwam, dat een deel van me was, dat mij definieerde. Wat of wie ik ook ooit was geweest, dit zwaard had me zo gemaakt, een gedachte die me soms in de verleiding bracht het in die vijver te gooien, om me er dan weer aan vast te klampen alsof het mijn laatst overgebleven houvast was.

Een pad van gladde stenen liep rondom de kleine vijver en een

van de stenen zat verraderlijk los. Toen die magere luitenant eerder naar me toe was gekomen om een stapel met een fraai handschrift dicht beschreven berichten op mijn schoot te leggen, was het die steen geweest die hem bijna ten val had gebracht. Zelfs broeder Jon, de hogepriester van deze tempel, een magere oude man die me deed denken aan een verdorde adelaar, was er al eens bijna over gestruikeld.

Maar nu een slanke voet in een zijden schoentje er houvast op zocht en de steen zijn verraad beging, struikelde de sera niet. Ze zette haar voet stevig op het water en liep er in twee stappen overheen, terwijl onder die zijden schoentjes de karper verbaasd omhoogkeek.

‘Serafine?’ vroeg ik aarzelend, maar nog terwijl ik het zei, wist ik dat het niet de sera was die me hier eerder bij de vijver had opgezocht. De overeenkomst was weliswaar verbluffend, maar deze ogen waren honderden jaren ouder, en waar Serafine het uniform van een keizerlijke soldaat had gedragen, was deze sera gehuld in de zijden gewaden van Bessarein, die haar slanke figuur flatterden. Ze maakte haar sluier los en terwijl ze mij met die donkere ogen opnam, zag ik haar gezicht beter en waren zowel de overeenkomsten als de verschillen duidelijker zichtbaar. Dezelfde neus, dezelfde eigenzinnige kin, dezelfde brede lippen... Maar hoewel de rimpels in haar gezicht opvallend ondiep waren, hadden ze toch de sporen achtergelaten van een lang leven en van pijnlijke ontberingen.

‘Nee,’ zei ze terwijl ze haar donkere wenkbrauwen licht fronste en mij met een kritische maar ook nieuwsgierige blik opnam.

‘Mijn naam is Elsine.’ De glimlach die rond haar lippen speelde, kwam me vertrouwd voor maar ook merkwaardig aarzelend en ongemakkelijk, alsof ze vergeten was hoe dat ook weer ging, glimlachen, en nu haar uiterste best deed het zich te herinneren. ‘Wie is de sera over wie u het hebt? Het is lang geleden dat ik onder de mensen was, maar het gebeurde maar zelden dat ik voor iemand anders werd aangezien.’

‘Een vriendin die erg op u lijkt,’ antwoordde ik terwijl ik de sera die mij op mijn plek van retraite had opgezocht onderzoekend aankeek. ‘Kennen wij elkaar? In dat geval, neem mij niet kwalijk...’ Ik maakte een hulpeloos gebaar. ‘Ik ben mijn geheugen kwijt.’